

Robin Roover
en het geheim van Lingerton Castle

JOHAN VANDEVELDE &
MARTIN MUSTER

& HET GEHEIM VAN
LINGERTON CASTLE

www.johanvandevelde.be

Vanaf 10 jaar

© 2010, 2019, 2025 Solid Tales vzw

Deze POD-uitgave werd gefaciliteerd door:

www.storyland.be

Derde druk: Januari 2025

Johan Vandevelde & Martin Muster

Coverontwerp: Martin Muster

ISBN: 9789403780887

Niets uit deze uitgave mag, op welke wijze ook, worden overgenomen zonder de uitdrukkelijke schriftelijke toestemming van de uitgever.

STENEN!

Robin was dol op dit moment. Hij was er zo verzot op, dat hij er steeds weer maandenlang van te voren naar uitkeek. En nu was het eindelijk weer zover. Zoals gewoonlijk had zijn moeder niets verklapt over waar ze deze zomer met vakantie heen zouden gaan. Het enige wat hij wist, was dat ze met een veerboot de zee waren overgestoken. Daarna had zijn moeder de hele nacht met de oude gammele camper door het duistere onbekende gereden.

De camper was gestopt. Het geronk en gehobbel was ergens in het holst van de nacht opgehouden en vanonder het rolgordijn, dat voor het venster van Robins slaapcabine hing, kwam een flauw streepje daglicht tevoorschijn. Wat zou hij te zien krijgen wanneer hij het gordijntje omhoog zou laten schieten? Een uitgestrekt blank strand aan zee en duinen met helmgras? Reusachtige hotels met zwembad? Een paar maal was Robin wakker geworden met zicht op een saaie hotelparkeerplaats vol auto's en één keertje zelfs in een donkere garage, waar zijn moeder de camper geparkeerd had.

En toch hield Robin van dit verrassingsmoment, wanneer hij voor de eerste maal de plek te zien kreeg waar hij zijn vakantie zou doorbrengen.

Voor zijn moeder was het een stuk minder opwindend. Zij moest werken tijdens Robins vakantie. Ze werkte in hotels, soms als kamermeisje en soms als dienstster. Enkel als ze vrijaf had, trok ze met Robin naar het strand of zochten ze samen een plekje op bij het zwembad; en dan was het voor hen beide pas echt vakantie.

Het grootste deel van de tijd was Robin dus op zichzelf aangewezen, maar daar kon hij best mee leven. Hij maakte altijd wel een paar vrienden en hij was inmiddels ook al twaalf; oud genoeg dus om zijn plan te trekken zonder volwassenen in de buurt.

Robin vond dat de voorpret nu wel lang genoeg geduurd had en trok aan het touwtje. Hoewel het nog heel vroeg in de ochtend was en enigszins bewolkt, werd hij verblind door het daglicht. Robin knipperde met zijn ogen. Door het zijraampje van de camper zag hij een hoop stenen. De meeste van die stenen maakten deel uit van een oude muur, maar ook op de grond waar de camper geparkeerd stond lagen overal stenen.

Robin sprong uit zijn slaapcabine, liep naar het venster aan de andere kant van de camper en liet ook daar het rolgordijn omhoog.

Stenen!

Robin schudde ongelovig zijn hoofd. Geen strand en ook geen strandhotel en al helemaal geen zwembad. Enkel maar oude muren en massa's kiezelstenen. Het moest een vergissing zijn! Ze waren vast nog niet op hun bestemming aangekomen. Zijn moeder had de camper ergens aan de kant gezet omdat ze te moe was om verder te rijden. Ja, dat moest het zijn! Die kiezelstenen waren gewoon een parkeerplaats.

Maar daarmee was ook het mooie moment van de verrassing verknoeid waar Robin al die tijd naar uitgekeken had.

Teleurgesteld ging hij aan het kleine tafeltje zitten. Eigenlijk was hij met zijn moeder overeengekomen dat ze steeds in één nacht hun bestemming moesten bereiken. Op die manier ging er geen hele dag verloren bij de heenreis. Als zijn moeder het deze keer niet gehaald had, zou ze te laat komen in het hotel waar ze moest werken. Ze zou dus zeker nooit vrijwillig gestopt zijn. In het ergste geval had de camper pech en dan stond hen vast en zeker nog meer narigheid te wachten.

Robin keek naar het bed in het achterste deel van de camper. Tussen twee verstrengelde dekens en een hoofdkussen, zag hij een pluk donker haar. De dekens bewogen nauwelijks. Zijn moeder sliep nog en het was beter om haar niet te wekken. Robin vond de parkeerplaats met de kiezelstenen eigenlijk geen slechte plaats om naar het toilet te gaan. De camper had wel een campingtoilet, maar die gebruikte Robin alleen voor noodgevallen. Zelfs wanneer hij tijdens de reis dringend moest, liet hij het altijd even weten, zodat ze konden stoppen en hij een bosje kon opzoeken.

Zo stil mogelijk opende Robin de deur aan de zijkant van de camper en huiverde. De lucht die naar binnen waaide was koud en klam en Robin droeg alleen maar een T-shirt en een boxershort.

Waren ze soms in de bergen aanbeland? Met al die stenen was dat nog niet eens zo'n gek idee.

Rillend trok Robin zijn hoody aan, die hij steeds meenam op vakantie voor koele zomeravonden, en schoof zijn

voeten in zijn gympen die bij de deur rondslingerden. Toen waagde hij zich naar buiten.

‘Boing!’ bracht Robin halffluid uit terwijl hij rondkeek. De muren in de buurt van de camper waren niet zomaar een stel oude muren. De met klimop begroeide omwallingen waren behoorlijk hoog en bovenaan bezet met kantelen. Op de hoeken van de wallen stonden twee of drie hoge torens.

Het was een groot, oud kasteel – misschien wel uit de middeleeuwen; uit de riddertijd.

En terwijl Robin daar kippenvel stond te krijgen in de koude ochtendlucht, begreep hij dat dit kasteel misschien dan toch een hotel zou kunnen zijn. Het hotel waar zijn moeder tijdens de vakantie zou werken.

De druk in zijn blaas haalde Robin uit zijn mijmeringen en hij speurde om zich heen. De parkeerplaats met de kiezelstenen lag aan de voet van de kasteelmuur en schijnbaar ook buiten het kasteeldomein. Op de gammele camper na was de parkeerplaats leeg en aan de zijkant stond een rij struiken die heel netjes in een bolvorm waren gesnoeid. Er was niemand te zien en bovendien was het waarschijnlijk nog zo vroeg dat iedereen, net zoals Robins moeder, nog vast lag te slapen.

Bijgevolg zou ook niemand kunnen zien hoe Robin achter een van de bolle struiken een plasje deed. Toch sloop hij zo stil mogelijk over de knarsende kiezelstenen.

Toen Robin bijna klaar was met zijn kleine boodschap achter de bolle struik, hoorde hij voetstappen naderen. Uitgerekend op dit moment kwam er iemand uit een gebouw aan het uiteinde van de parkeerplaats in de richting van de oude camper gelopen. Verschrikt hield Robin het

laatste restje van zijn plas op en dook weg achter de bolle struik.

De knarsende voetstappen vertraagden en bleven natuurlijk net staan ter hoogte van de camper en Robins plasbosje.

Ga weg, sukkel! dacht Robin en probeerde ondertussen heel stil zijn boxersshort omhoog te trekken. Toen dat gelukt was, gluurde hij voorzichtig over de bladeren van de bolle struik.

Het eerste wat hij zag was een hoofd met blonde lokken; en dat hoofd keek hem aan, want Robins knieën en zijn voeten met de grote open gympen waren natuurlijk onder de bolle struik te zien.

De blonde krullenkop had hem zonder veel moeite ontdekt. En het feit dat hij in de struiken zat, vlakbij de openstaande camperdeur, kon wel doen vermoeden waar hij vandaan kwam en wat hij in de struiken aan het doen was. Robin bukte zich opnieuw.

‘Oh, good morning!’ zei de blonde krullenkop in het Engels – het was een door en door *Engels* Engels dat Robin op school nog nooit had gehoord. Natuurlijk! Ze waren in Engeland! Ze waren de avond tevoren met de veerboot het Kanaal overgestoken en waren naar dit kasteel in Engeland gereden! En hier zouden ze vier weken lang verblijven.

Engels was voor Robin geen probleem. Tijdens zijn talrijke vakanties in het buitenland had hij al veel meer Engels geleerd dan op school, zodat hij alles verstond en het zelf bijna vloeiend sprak. En toch stond hij met zijn mond vol tanden toen hij zich eindelijk oprichtte, zodat de blonde krullenkop hem kon zien. Robin was verrast toen hij zag dat

de krullen van een jongen waren die, afgaande op zijn grootte, ongeveer even oud moest zijn als hij.

De Engelse jongen droeg modderige rubberlaarzen, een strakke broek en een dikke wollen trui; ongetwijfeld een staljongen. Een hele poos keken beide jongens elkaar zwijgend aan. Uiteindelijk zei de staljongen in zijn *Engelse* Engels: 'Oh, I'm sorry. Ik geloof dat ik hier stoor.'

Robin dwong zichzelf om zijn mond te openen en stootte een verlegen 'Hi!' uit.

De staljongen grijnsde en vervolgde zijn weg. In het voorbijgaan wierp hij een blik op de gammele oude camper en riep naar Robin: 'Nice car!' Toen verdween hij achter een hoek van de oude omwalling.

'Waarom heb je me niet gezegd dat we deze keer naar Engeland gingen?' vroeg Robin, toen hij even later met zijn moeder een ontbijt van koude toast en jam naar binnen werkte.

'Je moet weten wat je wilt', zei ze kauwend. 'Jij wilt toch juist zo graag dat ik ons reisdoel geheim hou? Anders zou ik de verrassing alleen maar verknoeien.'

'Je had me toch op z'n minst kunnen waarschuwen', klaagde Robin. 'Nu heb ik al mijn zwemspullen voor niks meegebracht... en mijn surfboard.' Hij wierp een beteuterde blik naar de bontgekleurde plank die met stevige riemen onder het dak van de camper was vastgesjord.

'Tja,' zei zijn moeder terwijl ze ook naar boven keek, 'maar wie zegt er dat je hier niet kunt zwemmen? De zee is vlakbij.'

'En wat voor zee is dat dan wel?' vroeg Robin knorrig. Zijn moeder lachte.

‘Wat denk je? Dezelfde als bij ons natuurlijk. We zijn hier alleen maar aan de andere kant.’

Robin schudde langzaam zijn hoofd.

‘Wanneer zou ik kunnen gaan zwemmen? We zijn hier in Engeland; het is koud buiten. En zoals ik Engeland ken, is het hier altijd slecht weer.’

‘Dus jij kent Engeland?’ lachte zijn moeder. ‘Waarvan dan wel? We zijn hier voor het eerst.’

‘Van de tv. En uit boeken. En daar zal toch wel iets van kloppen!’

‘Dan wordt het misschien tijd dat je Engeland wat beter leert kennen’, zei zijn moeder terwijl ze de kruimels van haar vingers wiste. ‘Van een leerrijke vakantie ga je heus niet dood. Het kasteel en de hele omgeving hebben vast wel een lange en interessante geschiedenis te vertellen. Ga toch gewoon eens rondkijken!’

‘Maar dat is toch leren?’ zei Robin op een verwijtende toon. ‘Vakantie is er toch juist om even uit te rusten na al dat leren op school? Als je dan toch iets gaat leren, dan is het geen vakantie. Dan rust ik niet uit en dan word ik ziek. Dan krijg ik op z’n minst griep of misschien wel een longontsteking!’

‘Ach, hou toch op’, vermaande Stella Roover haar zoon. ‘Je weet heel goed dat het allemaal onzin is wat je daar uitkraamt.’ Ze pakte een grote zwarte portemonnee uit de lade en haalde er een handvol munten uit.

‘Hier. Ik heb onderweg wat Engels geld gewisseld. Met de directie van het kasteel heb ik afgesproken dat je ‘s middags en ‘s avonds met mij in de personeelskeuken mag komen eten. Verder zou ik willen dat je mij en de andere mensen hier niet stoort terwijl we werken.’

‘En wat moet ik hier dan uitrichten? De hele tijd naar die berg ouwe stenen staan gapen?’

‘Als je het zo wilt noemen... Ik bedoel dat je iets kunt leren over de geschiedenis van het kasteel. En met leren bedoel ik niet spioneren, Robin. Je bent geen detective. Je bent een gewone jongen die hier op vakantie is.’

Ze duwde Robin het geld in de hand en streelde toen troostend zijn wang. Iedereen van de familie vond dat ze allebei dezelfde ogen hadden. Ogen die je niets kon weigeren of verwijten.

Haar zoon kreunde van tegenzin. ‘Hoe heet dit oude krot eigenlijk?’

‘Dit oude krot heet Lingerton Castle.’

GEEN ZWEMBAD, GEEN SAUNA, GEEN TENNISVELD

Toen zijn moeder naar haar werk vertrokken was, zocht Robin in zijn bagage naar kledingstukken waarmee hij de onvermijdelijke longontsteking op z'n minst wat zou kunnen afzwakken. Hij had bijna uitsluitend T-shirts en shorts ingepakt, met het oog op een strandvakantie. Hij trok dan maar twee T-shirts over elkaar aan en daaroverheen zijn hoody. De kap zou misschien toch een beetje bescherming bieden wanneer hij door de regen verrast werd. De bijhorende trainingsbroek trok hij maar liever niet aan. Hoewel het de enige lange broek was die hij bij zich had, was die zodanig uitgerekt dat hij er ontzettend slonzig in uitzag. Die broek was voor in de camper, wanneer niemand, buiten zijn moeder, hem kon zien. In plaats daarvan trok hij een broek aan die tot aan zijn kuit reikte en ging op verkenning uit.

Verrast merkte hij dat het buiten al wat warmer was geworden en hoewel het nog steeds bewolkt was, hing er toch een waterzonnetje boven het kasteel.

Robin vond dat hij misschien maar beter eerst aan iemand kon vragen of hij het kasteel mocht bezichtigen – misschien aan iemand die hier werkte. Hij stopte zijn handen in de

zakken van zijn hoody en slenterde naar het gebouw waar hij die ochtend de staljongen naar buiten had zien komen. Met zijn grote houten poort zag het gebouw er ook echt uit alsof er paarden en koetsen in gestald werden. Een van de twee poortdeuren stond open en Robin gluurde voorzichtig naar binnen.

Hoewel hij op het eerste gezicht geen paarden zag, was het onmiskenbaar een stal. Het rook er in ieder geval naar hooi en dieren.

Robin bedacht dat hij misschien wel vriendschap kon sluiten met de staljongen. Dan zou hij kunnen leren hoe je met paarden moest omgaan en misschien kon hij zelfs leren rijden. Tenslotte leek het hem toch wel een aardige jongen.

Terwijl hij rondkeek of hij de jongen hier ergens kon vinden, ging hij een stukje verder de donkere stal binnen.

‘Hé, jij!’ riep plots een onvriendelijke stem in het Engels, die beslist niet van de blonde jongen was. Uit een hoek van de stal kwam een man tevoorschijn.

‘Wat heb jij hier te zoeken?’ blafte hij.

‘Het spijt me’, zei Robin. Van het schrikken was hij overgeschakeld op het Nederlands.

‘Wat?’ snauwde de man.

Robin raapte al zijn moed bij elkaar en zei half stotterend, maar deze keer wel in het Engels: ‘Sorry, ik ben op zoek naar iemand.’

‘En wie zou je hier dan moeten zoeken? Ik heb je hier nog nooit gezien!’

‘Ja, maar...’ Robin zocht naar de juiste woorden. ‘Mijn moeder werkt hier op het kasteel. We zijn net aangekomen.’

De man stak zijn handen in zijn zij.

‘Ja, dat kan iedereen zeggen! Hoe heet je?’

‘Ik heet Robin Roover’, zei Robin. ‘Mijn moeder en ik komen uit België.’

‘O ja? En wie zoek je hier dan als je nog maar pas uit België komt?’

‘Euhm...’, begon Robin, want hij realiseerde zich dat hij snel iets moest verzinnen als hij niet wilde dat de stal voor de rest van zijn vakantie vijandelijk gebied zou zijn. ‘Er is een jongen... die ik vanmorgen ben tegengekomen. Hij is... euh...’ Robin wist niet hoe je staljongen in het Engels zei en in plaats daarvan zei hij dan maar: ‘... blond’, en friemelde wat aan zijn haar. De man haalde diep adem en snauwde: ‘Dat is de grootse onzin die ik ooit heb gehoord!’

‘En toch heeft hij gelijk’, zei een andere stem.

Robin draaide zich om en zag het blonde hoofd van een jongen uit een van de boxen tevoorschijn komen.

‘Dat is hem!’ riep Robin. ‘Die zoek ik! Wij... euh... kennen elkaar.’

‘Wat?’ bromde de norse man alsof hij Robins Engels niet verstond.

‘Ja, we kennen elkaar. Het is in orde’, zei de staljongen en hij grijnsde.

‘Ach ja’, zei de nare man en schudde zijn hoofd. Daarna zei hij niets meer en ging weer verder met zijn werk.

Met rood aangelopen wangen liep Robin naar de box waar de blonde staljongen aan het werk was.

‘Hallo’, zei hij verlegen.

‘Hello, Robin Roover’, zei de staljongen grijnzend. ‘Fijn je te zien.’ En hij stak zijn hand uit.

Robin haalde snel zijn handen uit de zakken van zijn hoody om de hand van de staljongen te schudden. Die hand

voelde bijzonder dun en teer aan, alsof de jongen nooit zwaar werk verrichtte.

‘Welkom op Lingerton Castle’, zei de jongen. ‘Ik heet Marc.’

‘Hoi Marc’, zei Robin en schudde nogmaals het magere handje.

‘Die truck daarbuiten is van jullie, niet?’ vroeg Marc en toen hij Robins verwonderde gezicht zag, voegde hij eraan toe: ‘Het is toch een truck, of niet?’

‘Nou ja, eigenlijk zou ik het meer een camper noemen.’

‘O, ik snap het. Een camper. Hij is best cool! Eigenlijk ontbreekt alleen nog een surfboard op het dak.’

‘Hé, ik heb een surfboard!’ zei Robin. ‘Hij is binnen in de camper opgeborgen. Stel je voor, hoe maf kun je zijn om een surfboard mee te brengen naar Engeland!’

‘O, wauw! Ik wist het!’ riep Marc enthousiast. ‘Mag ik hem eens zien?’

‘Ja, tuurlijk’, zei Robin. Hij voelde zich een beetje overdonderd. Eigenlijk had hij stilletjes gehoopt dat de staljongen hem een of ander paard zou laten zien. Maar als ze vrienden konden worden door hem zijn surfboard en de oude camper te tonen, dan vond hij dat ook best.

Marc keek speurend in het rond om te zien of de nare man nog in de buurt was en sloop toen met Robin naar buiten.

‘En hiermee gaan jullie ieder jaar op vakantie naar zee?’ vroeg Marc geboeid toen hij binnenin de oude camper rondkeek.

‘Ja’, antwoordde Robin. ‘Soms zelfs meer dan eens per jaar.’ Hij maakte voorzichtig de riemen los en tilde zijn bontgekleurde surfboard naar beneden.

Marcs dunne handen streelden zachtjes de lak van de plank. 'Het lijkt me zo fijn om in een camper bij het strand te wonen en naar buiten te kunnen rennen en in het water te springen wanneer je daar zin in hebt.'

Hij tilde de plank even op.

'O, hij is niet zo zwaar als men zou verwachten, nietwaar?'

'Ja', antwoordde Robin. Hij vond de manier waarop Marc sprak op z'n minst eigenaardig, ook al wist hij niet helemaal zeker of hij alle woorden begrepen had. Alles wat Marc zei klonk zo gewichtig voor een staljongen in vuile kleren. Waarschijnlijk kwam dat doordat alle Engelsen zich een beetje vreemd gedroegen, vond Robin.

'Maar wat kan ik hier nou met een surfboard? We blijven hier vier weken en ik heb er geen flauw benul van wat ik hier al die tijd zou moeten uitvoeren.'

Marcs ogen namen de Belgische jongen op en het leek wel alsof hij hem bewonderde. Robins lange, donkere haar hing in hippe franjes voor zijn gezicht, terwijl Marcs krullen kort en deftig geknipt waren. Robin droeg makkelijke, loszittende kleding en een schelpenketting om zijn hals, terwijl Marc in een ruwe wollen trui en vuile rubberlaarzen was uitgedost. Robin paste al net zo min bij het oude Engelse kasteel, als het bonte surfboard in de tere handen van de staljongen.

'Als je wilt, kan ik je het kasteel laten zien', zei Marc uiteindelijk.

Robin lachte opgelucht.

'Nou, dat is nog eens een goed idee!'

'Lingerton Castle is meer dan achthonderd jaar oud', vertelde Marc terwijl ze via een achterpoort de oude

omwallingen binnen gingen. 'En raad eens hoeveel kamers er zijn!'

'Euhm... honderd?'

'Ha... ja, misschien wel', zei Marc, terwijl hij zijn rubberlaarzen verwisselde voor een paar pantoffels. 'Ik heb ze eens geteld en ik ben tot minstens tachtig gekomen, maar ik heb er vast een heleboel overgeslagen. Eigenlijk worden er maar een dertigtal kamers van gebruikt en de andere zijn in zo'n vreselijke staat, dat je ze liever niet wilt zien.'

'Ja? Hoe komt dat dan? Het kasteel is toch een hotel?'

'Dat klopt, maar het is enkel een congreshotel. De mensen komen hier met een touringcar, nemen deel aan een conferentie en vertrekken dan weer. Niemand blijft hier overnachten. Echte toeristen zien we hier nooit op Lingerton Castle.'

'O', zei Robin, want hij vermoedde dat het kasteel te saai en te vervelend was om toeristen te kunnen boeien. 'Dan hebben jullie hier vast ook geen zwembad of een sauna?'

Marc lachte. 'Geen zwembad. Geen sauna. Geen tennisveld.'

'Nou, geweldig...'

'Maar in plaats daarvan zijn er wel geheime gangen en een onderaardse kerker.' Marc grijsde schalks en Robin volgde hem via een smalle wenteltrap naar boven.

'Spookt het hier soms ook? Ik bedoel, zijn hier geesten?'

'Hm, misschien', zei Marc. 'Sommige kamers zien er wel erg spookachtig uit.'

Op dat ogenblik kwam iemand hen op de wenteltrap tegemoet en hoewel het geen spook was, was Robin toch geschrokken. Het was een lange, magere man met een zwarte slipjas. Hij bleef staan toen hij de twee jongens zag.

‘Dag Irvin’, begroette Marc de man in de slipjas, waarop deze een beleefde buiging maakte.

‘Dit is Robin uit België. Ik leid hem even rond op het kasteel.’ De man die Irvin heette maakte ook een buiging naar Robin en zei: ‘Welkom op Lingerton Castle, sir!’

‘B... bedankt’, stamelde Robin verrast, want nog nooit had een volwassene hem op zo’n hoffelijke manier begroet. Toen hij beter keek zag Robin dat Irvin nog redelijk jong was, hoewel zijn kortgeschoren, lichte haar bijna grijs leek. Irvin verontschuldigde zich met een kort knikje en vervolgde toen zijn weg naar beneden.

‘Jullie Engelsen zijn echt wel ontzettend beleefd’, merkte Robin op.

‘We zijn Welshmen’, legde Marc uit. ‘Je bent hier in Wales, niet in Engeland.’

‘O, oké’, zei Robin, hoewel het onderscheid hem niet zo duidelijk was. ‘Is meneer Irvin een butler?’

‘Ja. Irvin is de butler van Lingerton Castle.’

‘Cool.’ Ondanks het feit dat Marc hem erop gewezen had dat ze hier in Wales waren en niet in Engeland, kon Robin zich nauwelijks voorstellen dat er iets Engelser bestond dan een middeleeuws kasteel met een butler.

De wenteltrap ging steeds maar verder omhoog en Robin veronderstelde dat hij naar een van de torens leidde. Eindelijk bleef de staljongen staan bij een deur helemaal bovenaan de trap. ‘Nu komen we in de belangrijkste bewoonde kamer van het hele kasteel’, zei hij. ‘Mijn kamer.’

Hij duwde de deur open en liet Robin voorgaan.

Die viel haast achterover, want voor een eenvoudige staljongen had Marc een wel heel luxueus optrekje. Het was

een achthoekige torenkamer met een diameter van wel vijf of zes meter.

De ramen in de dikke muren keken naar alle richtingen uit en boden een uitzicht over de hele omgeving. Aan de ene zijde zag Robin een groen heuvelland en aan de andere kant lag een klein dorpje. En ver weg in de diepte, schitterde de grijsblauwe zee.

‘Wauw! Wat een waanzinnig uitzicht!’

‘Ja, niet mis, hè? Maar ik moet toegeven dat ik zo’n camper waarmee je aan het strand kunt wonen toch veel cooler vind.’

‘Neem je me in de maling?’ riep Robin uit. ‘Die camper van ons is rijp voor de sloop. Die is geen cent meer waard. Maar zoiets – zo’n kamer in een oud kasteel, dat is toch gewoon onbetaalbaar!’

‘Ik wil niet beweren dat jullie camper en je surfboard meer waard zijn, ik vind ze gewoon cooler. En als het alleen maar om geld ging, dan had ik allang een camper en een surfboard gekocht.’

‘Huh?’ bracht Robin verbaasd uit. ‘Wil jij een camper? En wie moet daar dan mee rijden?’

‘Nou, Irvin bijvoorbeeld’, antwoordde Marc.

Robin schudde verbijsterd zijn hoofd. ‘Jij hebt wel een erg grote fantasie. Hoe ga jij een camper kopen? En waarom zou Irvin ermee moeten rijden? Is dat misschien Engelse humor die ik niet snap? Ik bedoel, jij bent toch...’ Hij kon opnieuw niet op het Engelse woord voor staljongen komen, ‘... iemand die hier in de stal werkt?’

‘Wat?’ riep Marc en hij proestte het uit. ‘Jij denkt dat ik de *stable lad* van Lingerton Castle ben? Da’s een goeie! O ja, die is leuk!’

Robin voelde het bloed naar zijn wangen stijgen en zijn oren gloeiden.

‘Het is mijn schuld’, gaf Marc hoffelijk toe. ‘Logisch dat je mij in deze kleren voor een staljongen houdt. Maar kijk eens wat ik anders moet dragen!’

Hij pakte een blauw jasje dat over de rugleuning van een stoel hing en hield het zich voor. Op de borstzak van het jasje was een wapenschild gestikt.

‘Dat is het wapen van de Earl of Lingerton en er hoort ook nog een gruwelijke das bij.’ Marc kneep er een verontschuldigend lachje uit. ‘Het kasteel is van mijn vader. Ik ben Marcus Algernon, Earl of Lingerton.’

‘Boing!’ bracht Robin alleen maar uit.

‘Maar we leven niet meer in de middeleeuwen, hoor’, voegde Marc eraan toe en de toekomstige graaf van Lingerton Castle hing zijn blauwe jasje weer over de stoel.

‘Vroeger bezat de Earl ook nog het hele grondgebied daarbuiten en zelfs het dorp. Toen had hij ook nog iets te zeggen. Nu bezit hij alleen nog maar dit kasteel en mag hij blij zijn dat het als hotel een beetje geld in het laatje brengt. Noem me dus alsjeblieft niet *mylord* of *your lordship*, want dat klinkt zo ontzettend idioot. Ik ben Marc. Marc Lingerton.’

‘Oké’, knikte Robin. ‘Oké, Marc Lingerton.’

‘Great!’ zei de jonge Earl en hij grijnsde breed. ‘Ik geloof dat we goeie vrienden zullen worden.’

EEN BEETJE CHINEES

Robins moeder kwam haast niet meer bij toen Robin haar die avond aan de eettafel in de personeelskeuken vertelde dat hij de zoon van de graaf voor de staljongen had aanzien. Tegen zijn eigen moeder sprak hij natuurlijk Nederlands en daar niemand van het personeel aan de grote tafel begrepen had wat de jongen had gezegd, keken ze allemaal verbaasd naar hun lachende collega.

‘Het stond ook niet op zijn voorhoofd geschreven hoor!’ weerde Robin zich.

‘Ach, trek het je niet aan’, zei Stella Roover toen ze bedaard was en ze aaide haar zoon vertederd over zijn bol. ‘Ik ben blij dat je het hier toch een beetje naar je zin hebt. Het worden drukke weken met al die feestelijkheden, weet je.’

Robin keek op. ‘Feestelijkheden?’

‘Heeft lord Marcus je dat niet verteld?’

Robin schudde zijn hoofd.

‘Lingerton Cove bestaat dit jaar precies achthonderdentwee jaar en dat wordt deze maand uitgebreid gevierd. Daarom hebben ze ook extra personeel nodig op het kasteel.’

‘Wat een rare datum’, merkte Robin op. ‘Vieren ze dat dan ieder jaar met zoveel gedoe?’

‘De feestelijkheden voor de achthonderdste verjaardag, twee jaar geleden, zijn uitgesteld toen Lady Lingerton plots overleed. Toen kon men uiteraard niet feestvieren, dat begrijp je wel.’

Robin keek zijn moeder ontzet aan. ‘Lady Lingerton? Bedoel je... de moeder van Marcus?’ Stella Roover knikte.

‘Shit man!’

‘En let op je taal!’ siste ze hem toe met gedempte stem. Robin zag dat een aantal van de mensen met wie ze aan de grote tafel zaten hem boos aankeken, want dat hadden ze dan weer wel verstaan.

‘Je begrijpt natuurlijk dat het beter is om tegen hem niet over Lady Lingerton te beginnen’, ging Stella verder terwijl ze twee aardappelen uit de dampende schaal op Robins bord legde.

‘Ja, tuurlijk’, zei de jongen nog half verdwaasd. Je kreeg immers niet iedere dag te horen dat je kersverse vriend net voor de helft wees is geworden en hij voelde zich opeens heel bedroefd. Hij miste zijn eigen vader ook vaak. Paps was na de scheiding naar Frankrijk verhuisd met zijn nieuwe vriendin, Isabel. Voor mams was hij zo goed als dood, maar voor Robin niet.

Toen Robin de volgende ochtend opstond, was zijn moeder al gaan werken. Ze zou het erg druk krijgen de komende weken en Robin zuchtte bij het vooruitzicht van een eenzame vakantie.

Na een snel ontbijt trok hij de deur van de camper achter zich dicht en ging op zoek naar Marc.

De deuren van de stal stonden open, maar hij had geen zin om zich weer door die nare stalknecht te laten afblaffen.

Nee, hij was de vriend van de zoon van de graaf en dat was bijna hetzelfde als een vip-pasje op een rockconcert. Hij schikte zijn kleren, zodat hij er min of meer deftig uitzag, en liep toen recht naar de grote toegangspoort van het kasteel.

Naast de monumentale deur hing een ketting met daaraan een gietijzeren handvat. Robin trok eraan met al zijn macht en ergens diep in het kasteel rinkelde een bel. Het bleef stil aan de andere kant, maar na een poosje klonken er deftige voetstappen en werd de grendel weggeschoven. De deur draaide knarsend open.

‘Wat doe jij hier?’

Robin had wel kunnen vermoeden dat hij oog in oog zou staan met zijn eigen moeder als hij bij het kasteel aanbelde en dus kneep hij er een wat verontschuldigend glimlachje uit en zei: ‘Ik ben op zoek naar Marc.’

‘Lord Marcus Lingerton’, verbeterde zijn moeder hem nadrukkelijk. ‘Hij is naar de kerk.’

‘De wat!?’ Robin trok een gezicht alsof hij net te horen had gekregen dat zijn kersverse vriend was veranderd in een chimpansee die zijn naam kon boeren.

‘Dat is zo’n groot gebouw, waar mensen...’

‘Ik weet wat een kerk is!’

Robins moeder moest lachen om de verbaasde uitdrukking op het gezicht van haar zoon.

‘Wees gerust, hij is er niet gaan bidden of zo. Hij heeft een repetitie, maar hij zou binnen een uurtje terug moeten zijn. Maak tot die tijd maar een wandeling.’

De deur viel weer dicht en Robin begroef vertwijfeld zijn handen diep in de zakken van zijn hoody. Toen hij zich omdraaide, kon hij tussen de daken van de huizen in het dal beneden de stompe kerktoren zien. Nu ja, het leek op het

eerste gezicht niet zo ver en hier zou hij zich toch ook maar rot vervelen.

Robin wandelde langs het grindpad het domein uit dat Lingerton Castle omringde. De smalle bochtige weg die naar het dorp leidde werd aan de ene kant begrensd door de steile rotsen waarop het kasteel was gebouwd en aan de andere kant had je een adembenemend zicht op de zee... en een al even adembenemende afgrond. Zo'n slordige honderd meter lager sloegen de golven ruisend tegen de steile rotswand te pletter en het enige wat de weg scheidde van de dodelijke diepte was een primitief soort vangrail met houten planken. Robin probeerde zich in te beelden hoe zijn moeder met de oude logge camper in het holst van de nacht langs het kronkelende weggetje omhoog gereden was, terwijl hij nietsvermoedend in de hut boven de stuurcabine lag te slapen. Hij kreeg er kippenvel van.

Het oude vissersdorpje aan de voet van de burcht heette Lingerton Cove. *Cove* was het Engelse woord voor inham of kleine baai. Het dorpje zat geklemd tussen de rotsen van de burcht en de omringende heuvels en kromde zich langs de inham uit zijn naam. Het was klein genoeg om pittoresk te zijn, maar toch groot genoeg, zodat je er niet in twee stappen doorheen liep. Door de jaren heen was het mee geëvolueerd met zijn tijd en hadden de houten hutjes en de zandweggetjes plaatsgemaakt voor stenen huizen en geasfalteerde straten die vaak steil bergaf liepen. Vanuit het dorp zag je de dreigende gestalte van het kasteel op de rotsen boven de huizen uittorenen. Het dorpsplein in het centrum was niet veel meer dan een met kasseien bezette parkeerplaats, omringd door huizen en kleine winkeltjes. Er stond een oranje bestelwagen en gemeentearbeiders waren

er al druk in de weer met het ophangen van kleurige vlaggen aan de lantaarnpalen. Van hieruit liep een smalle, met bomen afgezette straat naar de kleine gotische kerk op een heuvel achter het plein. Het gedrongen gebouw was helemaal opgetrokken uit grijze steen en bekroond met het stompe torentje dat Robin vanaf de trap van het kasteel had gezien.

Toen hij de kerk naderde hoorde Robin duidelijk muziek; hoge kinderstemmen die onwaarschijnlijk hemels klonken en die begeleid werden door de dreunende tonen van het kerkorgel. Hij liep door de openstaande poort het kerkhof in en langs een paar oude, scheefgezakte graven kwam hij bij de deur. Hij duwde die open en ineens was de muziek overal om hem heen. Robin bleef staan.

Vooraan bij het altaar zag hij een stuk of tien jongens staan, netjes zij aan zij. Ze waren allemaal ongeveer even oud als hij en droegen hetzelfde deftige schooluniform met een bordeauxrode jas en een grijze broek. Op de tonen van het orgel zongen ze iets dat Robin als Chinees in de oren klonk.

De priester stond op een trapje, met zijn rug naar de kerkbanken, en gaf met zijn hand de maat aan. Hij was nog relatief jong voor een priester vond Robin – hooguit een jaar of veertig en hij was niet echt groot en erg slank; graatmager zelfs. Ook droeg hij geen zwarte jurk die Robin gewoonlijk met priesters associeerde, maar een gewone spijkerbroek. Alleen het zwarte hemd met de witte boord erin verried dat de man een dienaar van God was. Robin zag Marc meteen staan tussen de jongens en hun ogen vonden elkaar. Robin stak zijn hand op en Marc glimlachte terug. Hierdoor miste hij de aanwijzing van de priester en zette zijn solopartij twee maten te laat in. Natuurlijk was het toen niet meer om aan

te horen en de priester legde de zangertjes bruusk het zwijgen op. Daar het toch bijna tien uur was, besloot hij dat het genoeg was geweest voor vandaag. De jongens liepen met zichtbare opluchting alle kanten op. Marc liep niet meteen naar Robin toe, maar gaf eerst zijn muziekpartituur aan Irvin de butler, die op de eerste rij zat. Marc fluisterde hem iets toe en Irvin draaide zijn hoofd en knikte beleefd een begroeting naar Robin. Toen liep Marc op Robin toe, die nog steeds bij de deur van de kerk stond.

‘Howdy.’

Robin groette een beetje onzeker terug.

‘Good morning. Ik hoop dat ik niet stoort...’

‘Nee, hoor! We hebben al zo vaak gerepeteerd dat ik het niet meer kan aanhoren. Wat vond je ervan?’

‘Euh, nou, best wel cool’, antwoordde Robin. ‘Maar geef mij toch maar de Red Hot Chili Peppers.’

‘Tja,’ zei Marc en prutste aan zijn groen gestreepte das die bij zijn schooluniform hoorde, ‘chilipepers zijn inderdaad nogal heet.’

Robin proestte het uit. ‘Ik bedoel de rockgroep Red Hot Chili Peppers. Heb je echt nog nooit van ze gehoord?’

‘Oh, een rockgroep?’ zei Marc licht geïrriteerd en het klonk alsof hij het over iets ontzettend smerigs had. ‘Sorry, nee.’

‘Nou, als je zin hebt, ik heb al hun nummers op mijn iPod staan. Maar wat hoor jij dan graag? Dat Chinese gezang van daarnet?’

‘Chinees!?’ grinnikte Marc. ‘Dacht je dat we Chinees zongen?’

‘Was het dat dan niet?’

Marc nam diep adem en zong in een foutloze sopraanstem: 'Huna'n dawel, heno, huna; Huna'n fwyn, y tlws ei lun.' Robin haalde alleen maar zijn schouders op.

'Dat is Welsh', zei Marc. 'Het is een oude taal die ze hier vroeger spraken.'

'O, sorry', zei Robin. 'Dus toch geen Chili Peppers voor jou?'

'Waarom niet?' zei Marc en hij trok aan de revers van zijn bordeauxrode jasje, waarop het kleurige wapenschild van Barton College prijkte. 'Dat ik er zo bij loop, wil nog niet zeggen dat ik ook van koormuziek hou. Van mijn vader moet ik in het koor zingen omdat hij dat als kind ook heeft gedaan. En nu moeten we repeteren voor het feest. De premier komt.'

'Wauw', zei Robin op een bijzonder ongeïnteresseerde toon, zodat Marc in de lach schoot.

'Een nieuwe kandidaat voor het koor, Marcus?'

De jongens vielen op slag stil en keken naar de priester die bij hen kwam staan.

'Nee, hoor, Father', grinnikte Marc. 'Dit is Robin. Hij komt uit België, hij is hier alleen maar op vakantie.'

De priester knikte begrijpend en stak zijn hand uit. Robin schudde deze met een beleefde glimlach.

'Als ik zing denken de mensen in de buurt dat we thuis katten mishandelen', zei hij met een grijns.

'Aangenaam, Robin, ik ben Father Langdon. Ik hoop dat je het naar je zin zult hebben in Lingerton Cove. We hebben een erg rijke geschiedenis, weet je.'

'Het is tijd, jongens', kwam Irvin tussenbeide en Robin en Marc namen afscheid van Father Langdon.

‘Moet hij er altijd bij lopen?’ fluisterde Robin toen ze de kerk uit gingen en hij wenkte naar de butler, die een paar meter voor hen uit liep.

‘Irvin gaat altijd met me mee’, antwoordde Marc. ‘Mijn vader wil niet dat ik alleen naar het dorp ga. Hij is bang dat ze me zullen ontvoeren of zo... en dat is de laatste twee jaar alleen maar verergerd.’

‘Hij is bang om jou ook te verliezen.’

Het was eruit voordat Robin het wist en Marc keek hem verbaasd aan.

‘Ongeloflijk! Weten ze het in België nu ook al?’

Robin kreeg een kleur. ‘Sorry. Mijn moeder heeft het me verteld.’

Marc maakte zijn jasje los en stak zijn handen in zijn broekzakken.

‘Je hoeft je niet te verontschuldigen. Iedereen hier weet het. Het heeft lang genoeg in de krant gestaan.’

‘Zijn jullie met de auto?’ vroeg Robin verbaasd, toen Irvin naar de zwarte Lexus liep die achter de kerk stond geparkeerd. ‘Het is nog niet eens twee kilometer tot aan het kasteel!’

‘Orders van his lordship’, zei Irvin en hij hield het portier open voor Marc en Robin.

‘Nee, bedankt’, zei Robin. ‘Ik ga wel lopen, da’s veel gezonder. Ik zie jullie straks.’ Hij draaide zich om en was al op weg naar het dorpsplein, toen hij snelle voetstappen achter zich hoorde. ‘Wacht!’

Marc haalde hem in en bleef hijgend naast hem staan. Hij had zijn das afgedaan en de bovenste twee knoopjes van zijn hemd losgemaakt.

‘Je bent al lopend... naar het dorp gekomen... om me op te zoeken!’ hijgde hij.

‘Ja, en?’

‘Dan kan ik toch niet stomweg weer naar het kasteel rijden in mijn dure kar en jou hier achterlaten?’

Robin haalde zijn schouders op.

‘Orders van his lordship.’

‘Mijn vader heeft gezegd dat ik niet alleen het dorp in mag gaan; hij heeft er alleen nooit bij gezegd wie mij moet vergezellen.’

‘En vindt hij het goed?’ Robin wenkte met zijn hoofd naar de butler die bovenaan het pad nog steeds het portier openhield en afwachtend naar de jongens keek.

‘Irvin wordt betaald om alles goed te vinden’, lachte Marc. ‘Kom, dan geef ik je de Grand Tour van Lingerton Cove.’

‘Cool’, zei Robin. ‘Ik was toch van plan om op zoek te gaan naar een surfshop...’

‘Hebben we hier niet’, zei Marc.

‘Een sportwinkel dan.’

Marc schudde opnieuw nee.

‘We hebben een kruidenier, een krantenwinkel, een slager, een bakker, een kleermaker en zeven viswinkels. En bij Tesco’s even buiten het dorp kun je ook wel kampeergerei en zwembroekjes kopen, maar geen surfspullen. Als de mensen iets speciaals nodig hebben, dan gaan ze naar Cardigan of soms zelfs naar Swansea. In Swansea hebben ze surfshops, maar dat ligt een goeie zestig kilometer van Lingerton Cove.’

Robin zuchtte en vroeg zich af wat hij in ‘s hemelsnaam in dit boerengat uitvoerde, midden in de zomer.

Op het dorpsplein hingen de vlaggetjes al. Er stond nu een vrachtwagen en de arbeiders die daarnet de vlaggetjes aan het ophangen waren geweest, waren nu het stalen geraamte van een grote feesttent in elkaar aan het schroeven.

‘Waarom staat er een geel kruis op die vlaggen?’ vroeg Robin.

‘Dat is het Lingerton Cross’, vertelde Marc. ‘Het is het symbool van ons dorp en het heeft iets met de kruistochten te maken. Dat is alles wat ik erover weet. Irvin is een expert in de geschiedenis van Lingerton Cove. Het is zo’n beetje zijn hobby.’

‘Het lijkt wel alsof je meer met de butler optrekt dan met je eigen vader’, merkte Robin op.

Marc keek een beetje sip naar de stoepstenen en knikte.

‘Mijn vader heeft het niet zo op kinderen begrepen. Meestal zegt hij gewoon dat hij geen tijd heeft.’

‘Iedere vader heeft tijd voor zijn eigen zoon!’ riep Robin uit. ‘En als hij geen tijd heeft, dan moet hij maar tijd maken!’

Ze waren langs een steil aflopende zijstraat bij de dijk aanbeland. Het was eb en voor hen strekte zich een goeie honderd meter strand uit tot aan de branding, die schuimend over de keien spoelde. Er waren al een paar mensen op het strand. Twee gezinnen met kinderen en een koppel oudjes dat langs de vloedlijn wandelde.

‘Jullie krijgen hier zeker niet veel surfers over de vloer?’

‘Jij bent de eerste’, lachte Marc. ‘Je hebt de zee voor jou alleen.’

‘Nah’, zei Robin. ‘Met dit weer zijn er geen brekers.’

‘Jammer, ik zou het wel eens willen proberen.’

‘Niet in die kleren’, lachte Robin, terwijl hij een meewarige blik op Marcs plunje wierp. ‘Maar de vakantie is nog niet voorbij. We hebben nog tijd genoeg.’

Hun gesprek werd bruusk onderbroken door Robins fluitende telefoon. Een berichtje van zijn moeder die vroeg waar hij was. Hij antwoordde haar snel dat hij een wandeling aan het maken was, zoals ze voorgesteld had. Het was niet zo dat ze er meteen de politie bij zou halen als hij haar niet zou antwoorden, maar ze kon wel behoorlijk boos zijn als ze zich weer eens ongerust had gemaakt.

‘Geef je mij je nummer?’ vroeg Marc.

Robin knikte en dicteerde zijn telefoonnummer, zodat Marcus het in zijn peperdure iPhone kon tikken. Een paar seconden later kreeg hij opnieuw een berichtje. Van Marc deze keer: Zo, nu heb je het mijne.

‘Cool’, zei Robin en sloeg Marcs nummer op in het geheugen van zijn telefoon.

Toen ze een uurtje later door de kasteelpoort het domein op liepen, kwam Irvin hen vanaf de trappen tegemoet gelopen. Hij keek erg bezorgd en dat voorspelde weinig goeds.

‘Verschoning, jongeheer’, zei hij. ‘Maar his lordship wenst u te spreken. En u ook, jongeheer Roover.’

‘Mij ook?’ vroeg Robin verbaasd.

Maar Irvin en Marc haastten zich al de trappen op en Robin liep achter hen aan.

Irvin stapte statig met de jongens in zijn kielzog door een brede gang tot bij een zware eiken deur en klopte aan. Er klonk een dof antwoord dat van ontzettend ver leek te komen en dat kon doorgaan voor een toestemming om binnen te komen. Irvin opende de deur en liet de jongens